

Ո՛Ր, ՉԵՄ ՈՒՋԵՐ ԱԼ ՄԵՌՆԻԼ

Երբ ուժեղ էր ու անմեղ
 Հոգիս այդ հի՛ն օրերուն,
 Եւ մարմինս ալ կը կարծէր
 Յաղթահարել ամէն ուժ.
 Կալանատը սիրտըս երբ
 Անսիրտ մարդոց խորհուրդին
 Եւ ձեռքերուն մէջ անգութ՝
 Կը չարչարուէր, կը հատնէր
 Գիշերին մէջ, բախտագուրկ,
 Անկողմնացոյց ու մինակ,
 Ես կ'ուզէի առտուներն
 Ա՛լ չարթննալ իմ քունէն,
 Անցնիլ խաղաղ, անչարչար
 Յաւերժութեան մեծ քունին,
 Չըզգալ այլեւս դաւադիր
 Մեծ ու պզտիկ ցաւերու
 Սեւ տառապանքն անդարման.
 Կ'աղօթէի որ ա՛լ գար
 Օրինաբեր մահը ինծի,
 Յարդ խուսափող ու մերժող
 Ըղձանքներուս վիճակուած
 Ճակատագրին պէս դաժան:
 Անցած են այդ տարիներն.
 Հոգիս մէջ ըսպիներ
 Հիմա խաղաղ կը նընջեն:
 Կալանատը չէ սիրտն իմ,
 Եւ բուժուած են մարմինիս
 Խոշոր վէրքերը նախկին:
 Ա՛լ չեմ ուզեր մեռնիլ ես,
 Հըրաշքի պէս քանի դուն
 Մըտած ես ներս տաճարէս.
 Եւ ասկէ վերջ, մընացեալ
 Կեանքիս օրերը խաղաղ
 Կ'ուզեմ ապրիլ քեզի հետ,
 Հեռու անծայր վէճերէ,
 Առանց վերքի ու վըշտի:

ԱՆԵԼ